

Освѣнъ Неда и едно селянче момче, до повторното пристигане на руситѣ въ града, други българинъ нѣмало. Когато Неда отивала на чешмата, турцитѣ нѣколко пѣти я гонили за да я убиятъ, нѣ тя избѣгвала. Често нападали и на кѣщата, обаче, жената на Хасана имъ казвала: „ако убиете първо мене, може да убиете и нея“. Селянчето момче било нѣмо, облечено по турски, свободно пасяло овцѣтѣ на Хасана, които ограбилъ отъ българетѣ. Слѣдъ повторното избѣгване на турцитѣ, Неда пакъ останала самичка въ града и дочакала руситѣ. Въ начало, тѣ я считали за туркиня. Послѣ като взела да разказва за мъжитѣ и страданията на Ст. Загорското население, съ любопитство я слушали.

Мѣстото, което обаграхъ съ кръвта си около 1000 д. опълченци българе; ва което оставихъ коститѣ си и нѣколцина офицери и войници русси, за сега е въздигнатъ единъ скромень отъ дѣски паметникъ, съ надписъ:

На источната страна: „Народни свѣтила, животътъ и смъртъта Ви ще увѣковѣчатъ вашата паметъ“.

На западната: „Успокойте се, юнаци, за славата на цѣль българский народъ“.

На сѣверната: „Само като Васъ дѣйци потомството вѣчно ще кити съ вѣнци“.

На южната: „Геройски срещу многобройнитѣ неприятелски пѣлчища се бихте и доказахте, че България живѣе и е достойна за свобода“.

Тукъ сж написани имената на подполк. Павелъ Калитинъ, капитанъ Федоръ Федоровъ, Щабъ-капитанъ Усовъ, поручицитѣ Рудоминъ и Андрей Поповъ, подпоручикъ Павелъ Павловъ, които геройски паднахъ въ сражението за защитата на града Ст. Загора ¹⁾.

На единъ кръсть личятъ и имената на избѣсенитѣ на 19-й Май 1876 г. по Ст. Загорското въстание: Господинъ Михаиловски, Димчо Стаевъ, Коле Генковъ, Коле Райповъ, Михаилъ и Георги Жекови, Русе Арговъ, Савва Силовъ и

¹⁾ Очевидци увѣряватъ, че въ врѣме на сражението нѣкой си опълченецъ премерилъ 15 шага до едно дърво, отгдѣто е падналъ Калитинъ и гдѣто е сега паметника, извадилъ отъ съсѣдната Х. Георгиева керемидчийница гвоздей, заковалъ го на дървото и заминалъ.